

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 grudnia 2015 r.

Powodowie J. B. i H. B. wnosili o zasądzenie od pozwanego (...) Towarzystwa (...) w W. zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę doznaną w wypadku komunikacyjnym z dnia 4 sierpnia 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami odpowiednio kwot po 10.000 zł. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 4 sierpnia 2014 r. M. O. kierując samochodem marki V. (...) ubezpieczonym u pozwanego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych według polisy nr (...), nie zachowała należytej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu doprowadzając do zderzenia z samochodem marki P. (...), którym podróżowali powodowie.

Pismem z dnia 27.11.2014 r. powodowie zgłosili ubezpieczycielowi szkodę osobową. Ubezpieczyciel w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego nie uznał swojej odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie oraz odmówił wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania.

Powód w wyniku wypadku doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego z pourazowym korzeniowym zespołem bólowym oraz promieniowaniem do kończyn górnych, stłuczenia klatki piersiowej a także licznych ogólnych potłuczeń ciała. Powypadkowe konsekwencje zdrowotne powoda doprowadziły do powstania licznych komplikacji w jego codziennym życiu. Dolegliwości bólowe sprawiły, że J. B. zmuszony był ograniczyć lub zaprzestać wykonywanie zwykłych czynności dnia codziennego, co powoduje u niego dyskomfort psychiczny. Z uwagi na dolegliwości bólowe zmuszony był całkowicie zaprzestać pracy na działce a także swoje hobby którym jest majsterkowanie ograniczyć do minimum. Do dnia dzisiejszego powód odczuwa dolegliwości bólowe okolic szyi, drętwienie karku oraz charakterystyczne mrowienie kończyn górnych a także lęki komunikacyjne. Powód w 2007 r. miał zawał serca a rok później operację, stąd stres związany z wypadkiem znacząco bardziej wpłynął na jego zdrowie.

Powódka H. B. w wyniku wypadku doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia kręgosłupa w odcinku szyjnym z pourazowym zespołem bólowym szyjno-barkowym, stłuczenia łokcia oraz licznych ogólnych potłuczeń ciała. Po wypadku powódka podjęła leczenie w POZ, skąd skierowano ją na konsultacje w poradni chirurgicznej, gdzie leczona była zachowawczo. Zalecono wówczas kołnierz ortopedyczny, unikanie wysiłku fizycznego oraz stosowanie środków przeciwbólowych. H. B. była również konsultowana przez neurologa, który zdiagnozował u niej pourazowy zespół szyjno-barkowy oraz zalecił przeprowadzenie zabiegów fizjoterapeutycznych. Na skutek wypadku sytuacja życiowa powódki uległa diametralnej zmianie. Doznane urazy wyłączyły powódkę z normalnego funkcjonowania. Skutki wypadku uniemożliwiły jej samodzielne wykonywanie dotychczasowych zajęć oraz spowodowały duże zmiany w życiu prywatnym. Powódka bardziej się męczy, nie może oddawać się swojemu hobby tj. szyciu na maszynie krawieckiej i pracy na działce. Do dnia dzisiejszego H. B. odczuwa silne dolegliwości bólowe tj. bóle i zawroty głowy, bóle kręgosłupa szyjnego promieniujące do barków, uczucie ucisku karku, ograniczenia ruchomości szyi oraz strach przed uczestnictwem w ruchu komunikacyjnym.

Pozwany (...) Towarzystwo (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości wskazując, jedynie, że powodowie uchybili ciężarowi dowodu na nich spoczywającym zgodnie z art. 232 kpc i nie udowodnili rozmiaru krzywdy uzasadniającego przyznanie na ich rzecz zadośćuczynienia pieniężnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 sierpnia 2014 r. M. O. kierując samochodem marki V. (...) ubezpieczonym u pozwanego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych według polisy nr (...), nie zachowała należytej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu doprowadzając do zderzenia z samochodem marki P. (...), którym podróżowali powodowie. Powodowie bezpośrednio po wypadku sami wysiedli z auta, nie było wzywane pogotowie. J. B. zgłosił się w dniu 5 sierpnia 2014 r. do lekarza POZ z powodu bólów kręgosłupa szyjnego z promieniowaniem do kkg. Powód korzystał z fizykoterapii ambulatoryjnie. Zalecono powodowi noszenie kołnierza S., ogrzewanie

odcinka kręgosłupa szyjnego, unikanie większego wysiłku i przepisano powodowi leki przeciwbólowe. Rozpoznano u powoda, jako następstwo urazu szyi- chorobę krążka międzykręgowego z uszkodzeniem korzeni nerwów rdzeniowych. Stwierdzono zaostrzenie dolegliwości bólowych z cechami radikulopatii lewostronnej. W dniu 16 września 2014 r. zakończono leczenie w poradni neurologicznej, a w listopadzie 2014 r. w poradni chirurgicznej. Na skutek wypadku J. B. doznał skrzywienia odcinka szyjnego kręgosłupa z zespołem korzeniowym lewostronnym.

Powódka H. B. po tygodniu od wypadku udała się do lekarza POZ z powodu bólu kręgosłupa szyjnego i prawej kończyny górnej. Została skierowana do poradni neurologicznej i korzystała z zabiegów ambulatoryjnie. Leczenie neurologiczne zakończono w dniu 16.09.2014 r., w listopadzie 2014 r. zakończono leczenie chirurgiczne. Na skutek zdarzenia z 4 sierpnia 2014 r. wystąpiło u powódki skrzywienie odcinka szyjnego kręgosłupa z zespołem szyjno-barkowym prawostronnym i skrzywienie prawego łokcia.

Powodowie na skutek wypadku cierpią na urazowy zespół korzonkowy kręgosłupa odcinka szyjnego, a ich procentowy uszczerbek na zdrowiu wynosi 5%. Uraz jakiego doznali powodowie jest średni, jednakże długotrwały, a przez to uciążliwy. Dolegliwości bólowe najbardziej dokuczliwe są w nocy, ponieważ utrudniają sen, uniemożliwiają również powodom wykonywanie czynności dnia codziennego takie jak na przykład uprawianie działki czy inne prace wykonywane w domu.

(dowód: zeznania M. O. k.51v; K. O. k.51v; H. P. k.51v-52; K. R. k.52; opinia biegłej J. Ł. k.64-68; opinia biegłego S. K. k.73; zeznania biegłego S. K. k.82; zeznania powoda J. B. k. 82v; zeznania powódki H. B. k.82v; dokumentacja medyczna k.11-25)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie pozostawał w zasadzie bezsporny a przez to zgromadzone dowody wiarygodne. Sporna w tak ustalonym stanie faktycznym pozostała ocena zasadności roszczeń powoda. Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd oparł się na zeznaniach świadków, dokumentacji medycznej oraz opiniach biegłych: ortopedy i neurologa oraz na zeznaniach samych powodów. Wprawdzie odczuwanie bólu i próg odporności na ból to kwestia indywidualna, jednakże rodzaj doznanego urazu i długotrwałość występowania dolegliwości bólowych wpłynęły na pogorszenie się jakości życia powodów, co potwierdzają biegli w swoich opiniach. Opinię zarówno biegłej neurolog i biegłego chirurga należy uznać za fachową i rzetelną, opinie nie były również kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda jest zasadne z następujących względów.

Zgodnie z art. 445 § 1 kc w związku z art. 444 kc sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, a naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), rozumianą jako cierpienia fizyczne (dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia) oraz cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi).

Ustawodawca wyraźnie zastrzegł, że ma to być suma odpowiednia – zadośćuczynienie bowiem ma na celu przede wszystkim naprawienie szkody niemajątkowej w postaci złagodzenia cierpień. Jego wysokość jednakże nie może być dowolna, ściśle musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy. Jest to rekompensata za całą krzywdę i przyznaje się ją jednorazowo.

Sąd Najwyższy zważył, że przy określaniu wysokości „odpowiedniej sumy” (art. 445 § 1 k.c.), sąd powinien kierować się celami oraz charakterem zadośćuczynienia, uwzględniając wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej szkody niemajątkowej.

Podstawowe znaczenie musi mieć rozmiar doznanej krzywdy, o którym decydują przede wszystkim takie czynniki, jak rodzaj uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia, ich nieodwracalny charakter polegający zwłaszcza na

kalectwie, długotrwałość i przebieg procesu leczenia, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, wiek poszkodowanego, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego. Nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu polegające na znoszeniu cierpień psychicznych mogą usprawiedliwiać przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 445 § 1 k.c. (vide: wyrok z dnia 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03 oraz wyrok z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00).

Należy również zaznaczyć, że choć użyte w art. 445 § 1 k.c. pojęcie "sumy odpowiedniej" ma charakter niedookreślony, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy.

Z tego wynika, że "wartość odpowiednia" to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego – tak fizyczne jak i psychiczne – których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy.

Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest "odpowiednia" z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne (vide wyrok SN z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 349/07, Biul.PK 2008/4/7).

Na wysokość zadośćuczynienia ma wpływ stopień i intensywność cierpień fizycznych i psychicznych powodów. Powodowie w wyniku wypadku doznali urazu kręgosłupa w odcinku szyjnym. Uraz ten w okresie bezpośrednio po wypadku sprawiał umiarkowane dolegliwości bólowe, jednakże na tyle długotrwałe, że wymagały one leczenia neurologicznego i chirurgicznego. Wypadek spowodował pogorszenie jakości życia powodów, ból umiarkowany, z tendencją do zmniejszania się uniemożliwiał sen, odpoczynek, czy też wykonywanie prac domowych. J. B. i H. B. przed wypadkiem prowadzili aktywny jak na swoje możliwości tryb życia, uprawiali działkę, chodzili na spacer, powódka lubiła szyć, natomiast powód majsterkować. Wykonywanie tych czynności uległo ograniczeniu na skutek odczuwalnych do dnia dzisiejszego dolegliwości bólowych. Powód jest schorowanym człowiekiem, po zawale serca i by-pasach, stąd intensywniej odczuwa kolejną dolegliwość niż człowiek zdrowy i w pełni sił, zwłaszcza, że kolejna dolegliwość pogłębia jeszcze strach o stan zdrowia.

Konkludując należy stwierdzić, że charakter doznanych urazów, przebyte cierpienia związane z wypadkiem sprawiają, że należało przyznać powodom kwoty po 7.000 zł.

Zadośćuczynienie w takiej wysokości winno zrekompensować powodom ich krzywdę po wypadku.

W ocenie Sądu zadośćuczynienie w przyznanej wysokości stanowi dla powodów odczuwalną wartość ekonomiczną i odpowiada warunkom społecznym i dotychczasowej stopie ich życia.

Zgodnie z art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, dlatego Sąd zasądził kwotę odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 2 stycznia 2015 r. tj. po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu uzasadnione jest treścią art. 98 kpc oraz art. 100 kpc. W sprawie niniejszej powodowie ponieśli następujące koszty: po 250 zł opłaty od pozwu, po 17 zł opłaty od pełnomocnictwa i po 500 zł zaliczki na przeprowadzenie dowodu z opinii neurologa. Roszczenie powodów było zasadne wprawdzie w części

(wygrali sprawę w 70%), jednakże z uwagi na fakt, iż pozwany negował je co do zasady, należy przyjąć, że powodowie wygrali sprawę i zasądzone na ich rzecz koszty w wysokości wskazanej wyżej oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 840 zł (70% z 1200 zł). Pozwany został obciążony obowiązkiem uiszczenia brakującej opłaty od pozwu.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)